

HET ONWAARSCHIJNLIJKE VERHAAL VAN

Baskerville

HET TEKEN VAN DE VIJF

HALL

The image features a highly stylized, gothic-style title 'Baskerville' in a large, bold, black font with intricate details and a drop shadow. The letter 'B' is particularly large and ornate. Above the main title, a curved banner contains the text 'HET ONWAARSCHIJNLIJKE VERHAAL VAN'. Below the main title, a horizontal banner reads 'HET TEKEN VAN DE VIJF'. To the right, a circular emblem contains the word 'HALL' and a small crest with the letters 'B' and 'D'. The entire design is rendered in a monochromatic, engraved style with fine lines and shading.

door

ALI STANDISH

In samenwerking met de Conan Doyle Estate Ltd.

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Vertaling: Johanna Rijnbergen
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2024

ISBN 978 90 477 1631 0

NUR 284

Tekst © Ali Standish, 2024

Oorspronkelijke titel: *The Improbable Tales of Baskerville Hall. The Sign of the Five*
Oorspronkelijke uitgever: © 2023 HarperCollins Children's Books,
onderdeel van HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.
Onder licentie van Working Partners, Ltd. en de Conan Doyle Estate Ltd.

Arthur Conan Doyle® en zijn geregistreerde handelsmerken van de Conan
Doyle Estate Ltd.® Gebruikt onder licentie van Working Partners Limited in
samenwerking met de Conan Doyle Estate Ltd.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Drukwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt
en verouderingsbestendig papier.*

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:

WWW.LEMNISCAAT.NL

*Voor Luka, Emma en Eva, Paige en Will,
Anna en Haley, Ava Katherine en
alle neefjes en nichtjes die nog komen.*

*‘Als je al het onmogelijke hebt uitgesloten,
moet wat overblijft – hoe onwaarschijnlijk ook –
de waarheid zijn.’*

– SHERLOCK HOLMES

Inhoud

Instappen	15
Waar een wil is, is een Wiggins	23
Opmaat tot een begrafenis	28
Mevrouw Eagle voorkomt een ramp	31
Meneer Moriarty	34
De stille samenleving	37
De ridder, de schurk en de spion	41
De vijf Kringen	50
De krachten van Agatha Fox	57
De plaats delict	64
De vijfhoek	70
Het gewicht van geheimen	78
Het fantoom in de Kring	86
Vals spel	90
Inspecteur Smith	95
De boodschap van de Geest	105
Arthur is stuurloos	114
Irene met de arendsogen	118
Duizend woorden	124

Hojita de la Muerte	126
Beschuldigingen worden geuit	133
Een confrontatie bij Kipper	139
Een aanval van achteren	145
Weer aan boord van het luchtschip	150
Grovers bezoeker	156
De twee Arthurs	162
De vijfhoek	171
De gifbeker	177
Bericht van Rose	185
Het verdrag	190
Viskruimels	201
Het doolhof van Lord Baker	207
De gelofte van de groene ridder	213
Overleven	222
Een aanval en een sprong	226
Een verontschuldiging en een uitnodiging	231
Thuis bij Holmes	236
De uitvinderswedstrijd	242
De Binnencirkel	246
De huurder van mevrouw Doyle	252

Dankwoord	264
Foto's en tekeningen uit de wereld van Arthur Conan Doyle	275
Over Arthur Conan Doyle	284

HET ONWAARSCHIJNLIJKE VERHAAL VAN

Baskerville

HET TEKEN VAN DE VIJF

HALL

The image features a highly stylized, gothic-style title 'Baskerville' in a large, bold, black font with intricate details and a drop shadow effect. The letter 'B' is particularly large and ornate. Above the main title, a curved banner contains the text 'HET ONWAARSCHIJNLIJKE VERHAAL VAN'. Below the main title, a horizontal banner reads 'HET TEKEN VAN DE VIJF'. To the right, a circular emblem contains the letters 'HB' and the word 'HALL' below it. The entire design is rendered in a monochromatic, high-contrast style with fine lines and hatching for shading.

Instappen

ARTHUR CONAN DOYLE WAS EEN JONGEN DIE alles opmerkte, zelfs tijdens de ochtenddrukte op het gloednieuwe Waverly-treinstation in Edinburgh. Hij las de krantenkoppen onder de arm van een passerende zakenman en zag de hand van een zakkenroller in de handtas schieten van een dame die juist in een eerste-klaswagon wilde stappen.

En hij was zich zeer bewust van de magere man met het ernstige, grauwe gezicht, die hem op dit moment in het overvolle station aanstaarde.

Hij had die man tijdens de kerstvakantie al een paar keer vanaf de overkant van de straat met een kille blik naar hun armoedige huis zien staren. En nu was hij er weer. Hij volgde duidelijk Arthur en zijn familie.

Wat had dit te betekenen?

‘Als we niet opschieten, mist Arthur de trein,’ riep mevrouw Doyle die een eindje voor hen uitliep. ‘Loop eens door, Mary!’

Arthur keek even naar zijn moeder, maar dat was genoeg voor de man om weer op te gaan in de menigte.

Hij verdween, net zoals hij had gedaan toen Arthur zijn huis uit was gelopen om hem aan te spreken.

Arthur had nu geen tijd om achter de man aan te gaan. Hij wilde absoluut de trein niet missen die hem terug zou brengen naar Baskerville Hall!

Arthur draaide zich om en wilde zijn jongere zus Mary bij de hand nemen. Even daarvoor had ze nog vlak achter hem gelopen.

Maar nu was ze weg.

Arthur speurde het perron af. Er konden Mary drie dingen zijn overkomen.

Ten eerste kon ze verdwaald zijn in de menigte. Dat was niet erg waarschijnlijk, dacht Arthur, want ze was net nog zo dicht bij hem geweest.

Ten tweede kon ze zijn meegenomen. Door een handlanger van de grauwe man? Dat leek ook onwaarschijnlijk. Het was zo druk op het station dat iemand dat zou hebben gezien en alarm zou hebben geslagen.

Ten derde was ze misschien op eigen houtje ergens naartoe gegaan. Als dat het geval was, waar zou zijn avontuurlijke zusje dan heen willen?

Zijn ogen schoten naar de dichtstbijzijnde trein.

‘Mary, nee!’

Hij rende op zijn zusje af en greep haar vast op het moment dat ze een van de wagons in wilde glippen. Met een zucht trok hij haar omlaag.

‘Het is niet eerlijk!’ riep Mary uit toen Arthur haar weer op het perron zette. ‘Waarom mag jij wel met de trein en ik niet?’

‘Omdat je thuis nodig bent,’ zei hun moeder streng. Ze pakte Mary bij de hand en trok haar mee. ‘En je was

misschien wel nooit meer thuisgekomen als je op de trein naar Timboektoe was gestapt.'

Voor hen klonk een spookachtig gefluit.

'We zijn er!' Mevrouw Doyle verhief haar stem om boven het lawaai van de deinende mensenmassa en stommende treinen uit te komen. Ze bleef staan onder een bord waarop *PASSAGIERS 3E KLASSE* stond, omhelsde Arthur stevig en liet hem toen los zodat hij afscheid kon nemen van zijn vier zussen – vijf als je baby Constance meetelde.

'Zul je ons vaak schrijven?' vroeg Ann.

'En blijf uit de problemen!' Catherine wierp hem een waarschuwende blik toe.

Ze moesten eens weten, dacht Arthur.

Hij had zijn familie nog niet de helft verteld van wat er tijdens zijn eerste trimester op Baskerville Hall was gebeurd. Ze wisten niet dat een van zijn leraren, Dinah Grey, een onsterfelijkheidsmachine in de school verborgen had gehouden. En ze wisten al helemaal niet dat Arthur per ongeluk een baby-pterodactylus tot leven had gewekt, die nu waarschijnlijk op het terrein van Baskerville Hall rondvloog. Arthur werd helemaal enthousiast. Hij kon niet wachten om terug te keren.

Baby Constance liet als afscheid in de armen van mevrouw Doyle een boertje. Kleine Caroline keek hongerig naar Arthurs benen, op zoek naar de beste plek om te bijten – op die manier liet ze graag zien dat ze van iemand hield. Mary weigerde iets tegen Arthur te zeggen, omdat hij haar ontsnappingsplan had verijdeld.

'Ik zal een goed woordje voor je doen op school,' fluisterde hij in haar oor. 'Dan mag je misschien wel mee wanneer je oud genoeg bent.'

Mary sloeg haar armen om Arthurs middel en barstte in tranen uit.

‘Arthur, liefje, je moet echt gaan,’ zei zijn moeder. Ze maakte Mary van hem los en gaf hem met tegenzin een duwtje in de richting van de wagon. ‘O, wacht nog even...’

Ze haalde een sjaal uit haar jas, waarvan elk vierkantje was gebreid van een andere kleur wol. Sommige vierkanten waren slordiger dan andere.

‘We hebben er met z’n allen aan gewerkt,’ zei mevrouw Doyle. Ze sloeg de sjaal om zijn nek. ‘Een verlaat kerstcadeau.’

‘Zodat je ons niet vergeet!’ voegde Mary eraan toe.

‘Zodat je warm blijft en niet kouvat,’ corrigeerde Catherine haar.

‘Hij is prachtig,’ zei Arthur en hij lachte breed naar zijn familie. ‘Dank jullie wel.’

‘Instappen!’ riep een stem vlakbij.

Arthur klom het trapje op, de trein in. Hij zwaaide naar zijn moeder en zussen terwijl hij op een leeg plekje op een van de harde banken ging zitten. De Doyles stonden op het perron en zwaaiden naar hem. Zijn moeders ogen glinsterden van de tranen en Arthur wilde opeens niets liever dan haar nog een keer knuffelen – hen allemaal.

Toen maakte zijn hart een sprongetje. De trein trok op en liet de andere Doyles achter.

Een nieuw avontuur was begonnen.

Terwijl de trein het station uitreed, keek Arthur nog een laatste keer naar de mensen op de perrons. Nergens zag hij de man die hen was gevolgd. Dat was een opluchting. Maar hij besefte dat hij nog een ander ge-

zicht zocht. Hij had stiekem toch gehoopt dat zijn vader op het laatste moment van gedachten was veranderd en was gekomen om hem uit te zwaaien.

Meneer Doyle was het grootste deel van de vakantie in zijn werkkamer gebleven. Hij beweerde dat hij zich niet zo lekker voelde, maar Arthur kon de drank ruiken toen ze elkaar op de trap passeerden.

Zijn vader zou hun familie nooit kunnen beschermen als de grauwe man terugkwam. Arthurs enige troost was dat de man alleen in hem geïnteresseerd leek te zijn, niet in zijn zussen of zijn ouders. Maar wie was hij... en wat wilde hij?

Misschien werkt hij wel voor de Groene Ridder.

Arthur had nog steeds meer vragen dan antwoorden over de geheimzinnige figuur die het vorige trimester op Baskerville Hall was verschenen. Hij wist niet wie de ridder was, alleen dat diegene de onsterfelijkheidsmachine van professor Grey had willen stelen. Arthur was er samen met zijn vrienden maar net in geslaagd om hem tegen te houden.

Zonlicht viel door de ramen toen ze het station verlieten en vaart begonnen te maken. Arthur keek toe hoe de rijen verwaarloosde huisjes, waarboven rookpluimen walmden, langzaam plaatsmaakten voor een glooiend landschap vol boerderijen en een kristalheldere hemel. Twee kleine kinderen die tegenover hem zaten, haptten naar adem toen de zee in het oosten in zicht kwam, glinsterend onder de zon. Arthur staarde door het koude glas en zag hoe de golven aan kwamen rollen en zich terugtrokken, aan kwamen rollen en zich terugtrokken. De trein schommelde aangenaam. Hoewel zijn eerste reis naar Baskerville Hall met het luchtschip van rector

Challenger absoluut een avontuur was geweest, vond hij reizen met de trein toch veel meer ontspannen – ook al leek zijn plekje op de bank steeds kleiner te worden en de man met de snor die naast die naast hem zat steeds groter.

Terwijl de trein verder reed, dacht hij aan Baskerville Hall. Hij vroeg zich af hoe zijn rijkere vrienden, Jimmie Moriarty en Irene Eagle, terug naar school zouden reizen. Misschien wel in een mooie koets. Grover Kumar en Mary Morstan, die Pocket werd genoemd, zaten waarschijnlijk net als hij in derdeklasrijtuigen of treinwagons.

Het maakte niet veel uit hoe ze naar school kwamen. Als ze elkaar maar weer snel zouden zien.

Terwijl zijn gedachten van de scheve toren waar hij en Jimmie een knus kamertje deelden naar de hoge eetzaal waar altijd gezamenlijk werd gegeten dwaalden, werden Arthurs oogleden steeds zwaarder. Het regelmatige gebonk van de wielen van de trein was heerlijk rustgevend, alsof hij voortsjokte op een paard.

Maar bij het idee van een paard schoten zijn gedachten van de toren naar het bos achter het schoolterrein, waar hij de Groene Ridder voor het eerst had gezien. In het heiige ochtendlicht had hij een man in een groene mantel op een zwart paard gezien.

‘We zullen elkaar weer ontmoeten, Arthur,’ had de Ridder van onder zijn kap gezegd. ‘Eerder dan je denkt.’

Iemand pakte Arthur bij zijn schouder. Zijn ogen schoten open en hij schrok zo dat de twee kinderen die tegenover hem zaten moesten giechelen. De man naast hem wees naar een keurige conducteur, die er nogal geërgerd uitzag.

‘Je kaartje?’ vroeg hij aan Arthur. Uit zijn toon bleek dat dit niet de eerste keer was dat hij het vroeg.

‘O ja, natuurlijk.’ Arthur haalde zijn enkeltje tevoorschijn. De conducteur prikte er een gat in en liep door. Arthur schaamde zich. Hij voelde zich ook onprettig en had het idee dat dat niet alleen door zijn gedagdream kwam. De haartjes in zijn nek gingen overeind staan. Zit iedereen in de wagon naar me te staren?

Maar toen hij zich omdraaide, keek niemand hem aan. Op de bank achter hem zaten een oude, soezende dame, die haar kaartje aan de conducteur gaf zonder haar ogen open te doen, een vrouw met rode wangen en een mand vol groenten, een pijprokende jongeman en een man die een krant las. Arthur bekeek de krantenkoppen.

Vreemd.

Het bovenste artikel berichtte dat de opening van Waverly Station was uitgesteld. Maar het nieuwe treinstation van Edinburgh was al maanden open. Waarom zou iemand een oude krant lezen?

‘Kaartje,’ blafte de conducteur. Terwijl de man de conducteur zijn kaartje overhandigde, liet hij zijn krant iets zakken.

Arthur haalde scherp adem.

Het was de grauwe man van het station.

De man ving Arthurs blik over zijn krant en grijnsde naar hem.

Hij stond op en pakte zijn kaartje terug van de conducteur, die toekeek hoe de man zich langs de anderen naar het gangpad wrong.

Hij kwam op Arthur af.

Arthur sprong uit zijn stoel en rende langs de andere passagiers. Hij negeerde hun gesputter en verbaasde blikken.

Hij sprintte door het gangpad. Achter hem hoorde hij voetstappen dreunen.

Als hij de deur aan het eind van de wagon bereikte, kon hij die misschien op slot doen zodat niemand hem kon volgen.

Arthur kwam bij de deur en trok uit alle macht. De deur zwaaide open en hij stapte op een klein platform met een lage railing. Hij werd even verdoofd door de ijsskoude winterwind die hem in het gezicht sloeg. Hij knipperde met zijn ogen.

Het platform waarop hij stond werd met de volgende wagon verbonden door een smalle ijzeren balk. Het was onmogelijk om hier weg te komen... tenzij hij een gevaarlijke sprong zou maken. Hij zat vast.

Arthur bedacht opeens dat hij de deur nog dicht moest doen, maar op het moment dat hij dat wilde doen, stormde zijn achtervolger er al doorheen. Iets klemde zich om Arthurs nek. Zijn handen werden achter zijn rug geklemd en zijn lichaam drukte hard tegen de dunne railing van het platform. Op dat moment verdween de grond onder het spoor en ratelde de trein over een smalle brug. Ver onder hen kolkte een rivier.

‘Nu heb ik je, jongen,’ gromde een stem in zijn oor. ‘En ik vrees dat je geen kant meer op kunt.’

Waar een wil is, is een Wiggins

DE RIVIER ONDER HEM ZAG ER IJSKOUD EN MEE-
dogenloos uit. Arthur slikte en probeerde zich iets nut-
tigs te herinneren van de bokslessen van professor Sto-
ne. Iets waardoor hij niet zo meteen over de railing zou
worden gegoid.

‘Nu we met z’n tweetjes zijn...’ begon zijn aanvaller.

Hij kon zijn zin niet afmaken. Arthur haalde diep
adem en stootte toen zo hard mogelijk zijn hoofd naar
achter. Het hardste deel van zijn schedel sloeg tegen
de neus van de man, die een krakend geluid maakte.
Er klonk een kreet van pijn en even verslakte de greep
op Arthurs polsen. Dat was voor Arthur genoeg om één
arm los te wurmen en met zijn elleboog in de maag van
de man te stoten.

De man kromp ineen van de pijn. Arthur draaide
zich om, klaar om zich een weg terug naar de wagon te
vechten. Hij keek of er iets op het platform was waar-
mee hij zich kon verdedigen. Het enige dat hij zag was

een stukje papier dat naast zijn kreunende aanvaller op de grond was gevallen. Het was een kaartje.

Arthurs kneep zijn ogen samen om het kaartje beter te kunnen bekijken en keek toen weer naar de man met het grauwe gezicht. Hij was lang, pezig en jonger dan hij van een afstand had geleken. Arthur haalde een zilveren haar, zo groot als een naald, uit de ruwe wol van de slechtzittende jas van de man. Het bevestigde wat hij vermoedde. Ze hadden de rivier inmiddels achter zich gelaten en daarmee was ook zijn paniek verdwenen.

‘Iemand van Baskerville Hall heeft je op me afgestuurd, toch?’ vroeg Arthur terwijl ze door een lappendeken van weilanden en akkers tuften.

‘Precies,’ zei de man kortaf. Hij wierp Arthur een boze blik toe terwijl hij overeind kwam en veegde het bloed van zijn neus. ‘Had je dat niet kunnen bedenken voordat je m’n neus probeerde te breken?’

De aanvaller keek hem aan. Zijn linkerwang zat onder de pokkenlittekens. Arthur haalde een zakdoek uit zijn zak en gaf die aan de man. Hij was nog steeds op zijn hoede.

‘Hoe ben je er trouwens achter gekomen?’ De man pakte de zakdoek aan en hield hem tegen zijn neus. ‘Dat was niet de bedoeling.’

‘Ten eerste,’ zei Arthur, ‘realiseerde ik me dat je me wel in de rivier had gegooid, als je me wilde vermoorden.’

‘Dat wilde ik niet,’ mopperde de man. ‘Maar misschien ben ik nu wel van gedachten veranderd.’

‘Ten tweede is je ticket uit je zak gevallen.’ Arthur wees naar het kaartje op de grond. ‘Het is een retourtje vanaf Little Bigsby, het stadje dat bij school ligt.’

‘En waarom ben je er zo zeker van dat niemand me daarvandaan heeft gestuurd om je te ontvoeren of je benen te breken? Je bent zeker Meneertje Populair?’

Arthur moest bijna lachen. Hij dacht aan Sebastian Moran, een bekakte jongen uit zijn klas die het al sinds hun eerste ontmoeting op hem gemunt had. De andere leden van de Klaver, het machtige geheime genootschap dat met de Groene Ridder samenwerkte, waren ook geen fans van hem. Arthur had zeker vijanden op Baskerville Hall.

Hij hield de zilveren haar omhoog die hij van de jas van de man had geplukt. Hij was te lang om van een hond of kat te zijn en te dik voor een mensenhaar.

‘Ten derde is dit een wolvenhaar. Ze zitten overal op je jas. De enige wolf die ik ken, bewaakt Baskerville Hall, en geen enkele crimineel zou hem proberen te knuffelen. Jouw vraag is beantwoord. Nu jij: wie ben je en wie heeft je gestuurd?’

De man trok zijn wenkbrauwen op. Het was moeilijk te zeggen of hij onder de indruk was of geïrriteerd.

‘Holmes had gelijk,’ zei hij. ‘Je bent inderdaad een slimmerk. Ik ben Bill. Bill Wiggins.’

Hij stak een hand uit naar Arthur, die verrast knipperde bij het horen van de naam Sherlock Holmes.

‘Je weet dus al dat ik Arthur Doyle ben.’ Arthur schudde hem de hand. ‘Ben je een vriend van professor Holmes?’

Wiggins keek moeilijk. ‘Een soort vriend,’ zei hij. ‘Die goeie ouwe Shirley heeft me een paar jaar geleden uit de nesten geholpen, dus nu probeer ik te helpen wanneer ik kan.’

‘En hoe help je precies?’ vroeg Arthur. ‘Waarom laat Holmes je me te volgen?’

‘Om je te beschermen, natuurlijk,’ zei Wiggins. ‘Ik ben af en toe naar Edinburgh gereisd om te kijken of alles goed met je ging. Gisteravond ben ik teruggekomen om je vandaag veilig naar school te brengen. Ik realiseerde me niet dat ik degene was die bescherming nodig had.’

Arthur wilde juist vragen waar Wiggins hem tegen moest beschermen, toen hij het begreep.

‘Dit gaat zeker over de Groene Ridder,’ zei hij. ‘Wat weet professor Holmes? Waarom maakt hij zich zoveel zorgen dat hij jou naar me toe stuurt?’

Wiggins stak zijn handen omhoog alsof hij zich overgaf. ‘Dat weet ik niet. Daar word ik niet genoeg voor betaald. Maar ik zal wel een bonus vragen. Gevarengeld.’ Hij gebaarde grimmig naar zijn bloedneus en wierp Arthur weer een boze blik toe.

‘Toevallig heb jij me dit platform op gejaagd en me in een nekklem gehouden.’ Arthur kreeg ondanks de kou hete vangen van woede.

‘Jij was degene die hierheen rende en over de reling staarde alsof je wilde springen,’ mopperde Wiggins. ‘Laat nou maar zitten. Kom, dan gaan we terug naar binnen. Ik ben half bevroren.’

Hij opende de deur van de treinwagon en gebaarde dat Arthur hem voor moest gaan. Hun medepassagiers keken hen nieuwsgierig – sommigen afkeurend – aan toen ze passeerden. De man met de snor die naast Arthur had gezeten, had de plek naast het raam nu helemaal voor zichzelf opgeëist, dus Arthur ging naast Wiggins zitten. De rest van de rit brachten ze in stilte door.

Wiggins sloeg zijn oude krant weer open en liet Arthur alleen met zijn gedachten. De trein versnelde, vertraagde en stopte vaak terwijl hij naar het zuidwesten tufte.

Nadat Arthur in het bos de Groene Ridder had ontmoet, had Professor Holmes hem gewaarschuwd dat de ridder zijn plannen om onsterfelijk te worden niet zou opgeven. Hij was nog maar net begonnen. Arthur had Holmes een paar keer om meer informatie gevraagd, maar de professor zei alleen dat hij Arthur alles zou vertellen als de tijd rijp was.

Als Holmes zich genoeg zorgen maakte om Arthur te laten volgen, dan was die tijd nu zeker gekomen. Hij nam zich voor om hoe dan ook alles te weten komen over de man die de Groene Ridder werd genoemd.

Opmaat voor een begrafenis

ARTHUR EN WIGGINS STAPTEN UIT OP HET STATION van Little Bigsby – twee bouwvallige perrons gescheiden door de sporen, met een loket dat niet groter was dan een bezemkast. Arthur wilde net vragen of Wiggins hem de hele weg terug naar school zou volgen toen hij tegen een passagier opbotste die naast hem uit de wagon stapte.

Hij was behoorlijk nerveus geworden door zijn avontuur in de trein en hij balde direct zijn vuisten. Maar hij ontspande meteen toen hij zag tegen wie hij op was gebotst. Een bonenstaak van een jongen, met knippende, uilachtige ogen en een bleke huid die nog meer opviel door zijn zwarte jas en hoed.

‘Grover!’ riep Arthur uit.

Grover Kumar glimlachte sereen naar hem. ‘Arthur,’ antwoordde hij hartelijk. ‘Ik droomde dat we elkaar vandaag zouden ontmoeten en nu ben je hier. Volgens mij zijn mijn paranormale gaven echt verbeterd.’

Arthur schudde Grovers hand. Hij wees hem er maar niet op dat de kans sowieso heel groot was dat ze elkaar zouden zien op de eerste dag van het nieuwe trimester van de school waar ze allebei op zaten.

‘Ik heb een lift geregeld van het station naar school. Wil je mee?’ vroeg Grover. Hij keek naar iets achter Arthur. ‘Niet direct omkijken, maar er loopt een griezelige man achter je.’

‘O, dat is... iemand die ik in de trein heb ontmoet,’ zei Arthur. ‘Maar ik ga graag met je mee.’

Hij vond het niet erg om het gezelschap van Wiggins in te ruilen voor dat van Grover, en bovendien kon hij niet wachten om op Baskerville Hall te komen, zeker nu hij zo dichtbij was.

‘Prachtig,’ zei Grover.

‘Ik red me wel vanaf hier,’ fluisterde Arthur tegen Wiggins toen hij langsliep. ‘Dank je wel... denk ik.’

‘Pas goed op jezelf, jongen,’ zei Wiggins. ‘Die goeie ouwe Shirley vertelt vreemde verhalen over die school van jou. Luister goed naar wat hij zegt.’

‘Die goeie ouwe Shirley’ en ik zullen binnenkort moeten praten, dacht Arthur.

Wiggins tilde even zijn hoed op en Arthur versnelde zijn pas om Grover in te halen.

‘Hoe gaan we naar school?’ vroeg hij terwijl ze de trap af liepen naar de plek waar gewoonlijk koetsen stonden te wachten. Er was niets te zien.

‘Hij kan elk moment komen.’

Arthur wilde vragen over wie hij het had, maar Grover had al een boek tevoorschijn gehaald en zijn serieuze gezicht was erachter verdwenen. De titel op de rug van het boek luidde: Gruwelijke verhalen.

‘Een verhalenbundel van Edgar Allan Poe,’ zei Grover zonder zelfs maar een blik op Arthur te werpen. ‘Hij is mijn favoriete auteur.’

De naam deed een belletje rinkelen. ‘Is hij niet die Amerikaan die altijd schrijft over mensen die vreselijk aan hun einde komen?’ vroeg Arthur. ‘Die levend begraven worden en zo?’

‘Dat is hem,’ bevestigde Grover. ‘Ah, kijk eens aan.’

Ze keken allebei op toen het geluid van hoefgetrappel luider werd. Twee paarden kwamen aangesneld. Ze trokken een koets die werd gemend door een kleine, mollige man met vrolijke rode wangen. Hij zwaaide naar Grover. Arthur keek eens goed. Er was iets vreemds aan de vorm van de koets. Achter de bank van de koetsier was het rijtuig lang, smal en zwartgelakt. Er zat een groot, rechthoekig raam op de plaats waar normaal gesproken een deur zat. En door het raam zag Arthur... een doods-kist.

‘Grover?’ vroeg hij. ‘Gaan we met een lijkwagen?’

‘Vind je het niet geweldig!’ zei Grover. ‘De begrafenisondernemer heeft hem net opnieuw laten schilderen.’

‘Hoe ken je de begrafenisondernemer?’

‘O, vorig trimester heb ik meneer Grimmer een brief geschreven. Ik wilde meer weten over balsemen. Dat is een techniek om lichamen te conserveren. Hij was zo vriendelijk om mijn vragen te beantwoorden en we raakten min of meer bevriend. Ik heb hem laten weten wanneer mijn trein aan zou komen en hij bood aan me op te halen.’

De lijkwagen kwam met een schok tot stilstand toen de begrafenisondernemer 'Ho! Ho!' naar zijn paarden riep. Hij sprong naar beneden en schudde Grovers hand.

'Goed je te zien, jongen! En wie hebben we hier?'

'Ik ben Arthur. Arthur Doyle. Ik zit bij Grover op school.'

'Mag Arthur met ons meerijden, meneer Grimmer?' vroeg Grover.

'Natuurlijk. Al zal het wel krap worden, met z'n drieën op de bok. Normaal gesproken zou je achterin kunnen zitten, maar zoals jullie zien is het daar al bezet. De begrafenis begint over een uur. Zal niet erg druk worden. Niemand kon die oude vent uitstaan. Waarschijnlijk heeft het daarom drie dagen geduurd voordat iemand hem vond. Hij was al flink aan het ontbinden.'

Arthur huiverde. Grover keek geïnteresseerd door het raam van de lijkwagen.

'We kunnen ons wel kleinmaken,' zei Arthur.

'Goed dan, geef je spullen maar.'

Arthur en Grover gaven hun koffers door aan meneer Grimmer, die ze onder de bok schoof. Grover klom achter de begrafenisondernemer aan omhoog en stak een hand uit om Arthur te helpen. Voordat Arthur kon gaan zitten, gaf meneer Grimmer al een ruk aan de teugels en de koets schoot naar voren. Arthur hield zijn adem in. Hij was opeens onderdeel van een uiterst vreemde opmaat voor een begrafenis.

Hij keek nog een keer achterom naar het station voordat dat uit het zicht verdween. Daar stond Bill Wiggins, met zijn blik nog steeds strak op de koets gericht.

De rit naar Baskerville Hall voerde door Little Bigsby, een kleine maar trotse verzameling bakstenen huizen en winkels die rond een steile heuvel kronkelde. De aflopende weg leidde naar een lichte vallei, bezaaid met pony's, schapen en de schaduwen van voorbijtrekkende wolken. Ze reden langs het café Het Vliegende Varken, waar een aantal dorpelingen hun blik van de koets afwendde zodra ze beseften wat hij vervoerde.

Arthur luisterde met een half oor naar Grover en meneer Grimmer die bespraken of ze een doodskist konden ontwerpen die grafrovers en lijkenrovers af zou schrikken. Pocket, die niets liever deed dan uitvinden, zou zich meteen in het gesprek hebben gemengd, maar Arthur realiseerde zich dat hij voortdurend om zich heen keek om te zien of de Groene Ridder ergens in de buurt van Baskerville Hall op de loer lag.

Het wintergrauwe gras van de vallei stopte waar een bos begon. Taxussen, elzen en eiken strekten hun takken naar de hemel, elke boom zo oud en indrukwekkend als een kasteel. Hoe dieper de weg hen het bos in leidde, hoe smaller hij werd. Aan de rand van het bos stond een bord met de tekst: PRIVETERREIN: ALLEEN BEWONERS EN GASTEN VAN BASKERVILLE HALL TOEGESTAAN. ALLE ANDEREN WORDEN ONMIDDELIJK HARDHANDIG VERWIJDERD.

Om de mededeling kracht bij te zetten, was er een pijl in de andere kant van de boomstam geschoten. Arthur wist dat het als dreigement was bedoeld, maar hij werd er alleen maar vrolijk van. Hij was op pijlschietafstand van zijn school, zijn favoriete plek op aarde. Een plek van explosies en experimenten, van vreemde planten en dieren en nog te beleven avonturen.

Terwijl ze dieper de schaduwen van het bos in reden, hield Arthur scherp in de gaten of er iets anders was dan anders... of iemand hem tussen de kronkelige takken door in de gaten hield, bijvoorbeeld. Was het zijn verbeelding, of zag hij echt iets langs en donkers achter de bomen schemeren?

‘Wat is dat?’ Hij wees op de vreemde vorm.

Grover en meneer Grimmer draaiden zich om.

‘Ik zie niets,’ zei Grover.

‘Bedoel je die heg daarachter?’ vroeg meneer Grimmer.

‘Is het een heg?’ antwoordde Arthur.

‘Dat weet ik niet zeker, want ik ben het bos nooit in geweest,’ zei de begrafenisondernemer. ‘Maar de oude Lord Baker heeft hier wel ergens een enorm heggendoolhof laten aanleggen. Het zou het moeilijkste doolhof van heel Groot-Brittannië zijn.’

‘Daar heb ik nog nooit van gehoord...’ Arthur wist niet wat hij ervan moest denken.

‘Dat is niet zo gek, het is natuurlijk ook al eeuwen geleden. Het zal nu wel helemaal verwilderd zijn. Aha, we zijn er.’

Ze reden een bocht om en plotseling kwamen de hekken van de school in zicht. Arthurs hart klopte in zijn borst als de klepel van een klok die de kerstochtend aankondigde.

Het landhuis waar de leerlingen hun lessen volgden en hun maaltijden aten, rees op achter de poort die wijd open stond. De hoge gevels en afbrokkelende schoorstenen kleurden roze in het vroege avondlicht. Een knoestige boom schoot omhoog uit de serre, het majestueuze bladerdak spreidde zich uit boven de scherven van de

glazen koepel die door zijn takken was verbrijzeld. Achter de vele glinsterende ramen van het landhuis scheen zacht oranje licht als een warm welkom.

Arthur lachte.

Hij was eindelijk terug op Baskerville Hall.